

JÕNN: Palehigis pead sa oma leiba sööma – nõnna on üteldud. Ja kui ma teitele ühe jutluse pean, siis mitte sellepärast, et mu kõrvu on kostnud nõrgausuliste kaebehealed, kes tahavad, et mina, teie ja tsaari, teie ja jumala vahemees, „Fortuuna” kapten kogu asu, hiilguses ja kohustuses, räägiksin jumalaga teite pea kohal, kelle käes on tuuled, vihmad, vesi ja inimese elu iga juuksekarvani. Nii jah. Kes usub, see uskugu.

Oma vagas meeles ja sõnakuulmises saatsite te põrgu paavsti, tsaari ja oma kapteni. Paavst läheb sinna ilma teieta, tsaar – ma ei ütle midagi. Kes nutab või nina nuuskab, tehku vaiksemalt. Aga kes teid siit välja viib õitsevale Brasiiliamaale, kui te kapteni põrgu saadate, – seda me ei tea. Teie teate? Ah teie ka ei tea. Väga hea, lihtsalt liigutav, ütles kalanaine, kui hapudest silkudest lahti sai.

Kuulake, mis on kirjas Teises Moosese raamatus. „Mispärast oled sa meid Egiptusest siia kõrbe toonud, et meid ja meie lapsi ja meie lojuseid janusse suretada? Ja Mooses kisendas Jehoova poole ning ütles: Mis pean ma selle rahvaga tegema? Pisut vaja, siis viskavad nad mind kividega surnuks.” Mooses lõi malakaga kaljust vee välja ja jootis oma rahvast. Kas teie ka ootate, et ma raksan rusikaga masti, ja kui sealt allikas välja jooksen, kutsun kõiki: „Jootke oma kaameleid ja rüübake ise.”

Ei juhtu imesid, ütlen mina. Toit on vilets – ma tean. Aga ärge oodake, et homme on „Fortuuna” tekile mannat sadanud. Kas mina tõin teid siia, kus kõhus koerad urisevad? Teid ja mind tõi siia igapäevane leib, mis selles kurjas maailmas inimest taga kihutab paremini kui piits.

Kui ma ka hommikust õhtuni taevast paluksin, ei tule tekile Pärnu jõge ega Geneetsareti järve. Veega on asi tõsine. Ma olin pillaja, kui ma toobi päevas lubasin. Homsest päevast on hinge peale kolmveerand toopi vett. Ei taha teid ega teie lapsi janusse suretada, aga siin ma seisan ja teisiti ma ei või. Kui me tahame kallast näha, ei tohi „Fortuuna” peal olla mingisugust irisemist ega korralagedust. Pooled meredel surnud on kõigepealt kaotanud iseendale, oma sisikonnas karjuvale janus ja näljasele loomale. See on püha tõde. Ärge lootke liiga palju Issanda peale, vaid kuulake oma kaptenit. Halleluuja! Kui on vaja paluda, siis palun mina teie kõigi eest. Selleks on mind volitanud tsaar isiklikult. Issand kuuleb parema meelega ühte vägeva paberiga kaptenit kui paigatud pükstega madrust, kellel pole dokumenti ollagi. Jutlus on otsas. Aamen.